

Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἡσυχάσῃ, ζωηρός, αἰτακτός : Ντά ἀνερένηντο παιδὶ εἶναι τοῦνο ; Κάθου καλά, βρε ἀνερένηντε ! Συνών. ἀνάποδος 5 β.

***άνειρηνία** ἢ, **άνερηνία** Μέγαρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ***άνείρηνος** < **είρηνη**.

Ἀνησυχία : Δὲ δόρετδε νὰ τδοιμήθῃ ὁ ἄμοιρος 'πὸ τοὺς πόνοους, εἶχε μὲ ἀνερηνία. Δὲ τδοιμήθηκα ἀπόψε, ἦτανε ἀνερηνία.

ἀνέκαθεν ἐπίρρ. λόγ. κοιν. **ἀνέκαθε** Ἄνδρ. (Κόρφ.) κ. ἄ. **ἀνέκατα** Θεσσ. (Καλαμπάκ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. **ἀνέκαθεν**.

Παλαιόθεν, ἀπὸ μακροῦ χρόνου, συνήθως ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τῆς προθ. ἀπὸ : **Αὐτὸ γίνεται ἀνέκαθεν**. Τὸν ξέρω ἀπ' ἀνέκαθεν κοιν. Ἐδῶ εἶναι προσκύνισμα ἀπὸ ἀνέκαθε (προσκύνισμα = ἐκκλησία) Κόρφ. Ἀπ' ἀνέκατα 'πουβασταίει ὄπλου (ὄπλοφορεῖ) Καλαμπάκ.

ἀνεκκλησίαστος ἐπίθ. Σύμ. **ἀνεκκλήσιαστος** Πελοπν. (Ἀρκαδ.) **ἀνεγκλήσιαστος** Σίφν. **ἀκκλησίαστος** Πελοπν. (Γορτυν.) **ἀκκλήσιαστος** Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) **ἀκκλήσιαστος** Ἡπ. (Ζαγόρ.) **ἀκκλήσιαστος** Σάμ. **ἀγκλήσιαστος** Πελοπν. (Λάστ.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. **ἀνεκκλησίαστος** = ἄνευ ἐκκλησίας, ἄνευ συνελεύσεως.

Ὁ μὴ πηγαίνων εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὁ μὴ ἐκκλησιαζόμενος ἔνθ' ἄν. : Σήμερα ἔμεινα ἀκκλήσιαστος Λακων. Αὐτὸ τοῦ σπὶτ' εἶν' ἀκκλήσιαστον Ζαγόρ.

ἀνεκτίμητος ἐπίθ. λόγ. κοιν. **ἀνεκτίμητος** σύνθηθ. ἀκτίμητος Τήν. κ. ἄ. ἀκτίμητος Κεφαλλ. Πελοπν. (Λακων. Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἐπιθ. ***ἐκτιμητός** < **ἐκτιμῶ**.

1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτιμηθῇ ὅσον ἀξίζει, ὁ ἀνυπολογίστου ἀξίας, πολύτιμος λόγ. κοιν. : **Ἀνεκτίμητος** ἀνθρωπος - φίλος κοιν. **Ἀνεκτίμητο** πρᾶμα σύνθηθ. **Ἀκτίμητο** ζῷο ἢ ἀγελάδα μ' Τήν. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὑπολογισθῇ κατὰ ποσότητα, ἄφθονος, πολὺς Πελοπν. (Τριφυλ.) : **Ἀκτίμητο** πλοῦτος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. **ἀναρίθμητος** 1.

ἀνελεήμονα ἐπίρρ. Θράκ. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 87 — Λεξ. Κομ. Βυζ. Περίδ. **ἀνελέημονα** Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **ἀνελεήμονος**.

Σκληρῶς, ἀσπλαγχνῶς ἔνθ' ἄν. : Τὸν ἔδειρε **ἀνελεήμονα** Θράκ. || Ποίημ.

Καὶ θὰ πεθάνουμε, τὸ κῶμα καὶ τ' ἀγέρι καὶ τὸ νερὸ **ἀνελεήμονα** θὰ μᾶς σαρώσῃ

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀνελεημόνητος ἐπίθ. ἀμάρτ. **ἀλεημόνητος** Ἡπ. **ἀλεμόνητος** Κύπρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. ***ἐλεημονητός** < **ἐλεημονῶ**.

1) Ἀσπλαγχνος πρὸς τοὺς πτωχοὺς, ἀνελεήμων ἔνθ' ἄν. : Ἐν πολλὰ ἀλεμόνητος ἀνθρώπος Κύπρ. β) Σκληρός, ἀπτηνῆς Ἡπ. 2) Ὁ μὴ τυχὼν ἐλεημοσύνης Κύπρ. : Ἐφνευ ἀλεμόνητος ὁ πτωχός.

Πβ. **ἀνελεήμονος**.

ἀνελεημονιά ἢ, Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **ἀνελεήμονος**.

Σκληρότης, ἀσπλαγχνία. Συνών. **ἀνελεημοσύνη**.

ἀνελεήμονος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἄ.) — Λεξ. Κομ. **ἀνελέημονας** Θράκ. **ἀλεήμονος** Ἡπ. Πελοπν. **ἀλεή-**

μονους Ἡπ. (Ζαγόρ.) **ἀλεήμονος** Ἡπ. **ἀλεήμονους** Μακεδ. (Σισάν.) **ἀλεήμονας** Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. **ἀνελεήμων**.

1) Ἀνελεήμων πρὸς τοὺς πτωχοὺς Πελοπν. : Ἀσμ.

Κάθονται κ' οἱ ἀλεήμονοι 'ς τὴν πίσσα, 'ς τὸ κατράμι.

β) Ἀσπλαγχνος, σκληροκάριος, ἀνηλεῆς ἔνθ' ἄν. : Εἶδα **ἀνελεήμονος** ἀνθρώπος εἶν' εὐτός ! Ἀπύρανθ. || Ἀσμ.

Τήρα Χάρως ἀλεήμονος, Χάρως δὲ 'λεημονεῖται

Ἡπ. Συνών. **ἀλύπητος** 2. 2) Ἀφειδῆς, ἄφθονος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ. : Ἀ σὲ πιάσω, κακορρίζικο, θὰ σοῦ δώσω **ἀνελεήμονο** ξύλο ! Ἀπύρανθ. Τοῦ 'δώκαν **ἀνελεήμονες** (ἐνν. ξυλγές) Νάξ. Συνών. **ἀλύπητος** 3.

Πβ. **ἀνελεημόνητος**.

ἀνελεημοσύνη ἢ, Νάξ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **ἀνελεήμονος**.

Σκληρότης, ἀσπλαγχνία. Συνών. **ἀνελεημονιά**.

ἀνελέητος ἐπίθ. Λεξ. Περίδ. **ἀλέητος** Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. **ἀνελέητος**.

Ὁ ἀνάξιος ἐλέους, συνήθως ἐν συνεκφορᾷ μετὰ τοῦ ἀμαρτωλὸς ἔνθ' ἄν. : Ἀλέητος καὶ ἀμαρτωλὸς Καλάβρυτ.

ἀνελίσσω Κρήτ. Ρόδ. **ἀναλίσσω** Κρήτ. **ἑνέλισσω** Ρόδ.

Τὸ ἀρχ. **ἀνελίσσω**.

Ἐκτυλίσσων νῆμα ἐκ τῆς ἀτράκτου μεταφέρω εἰς τὸ τυλιγάδι ἔνθ' ἄν. : Ἀσμ.

Μετάξι κλώθει καὶ ἀναλεῖ καὶ σύρμα μασουρίζει,

εἰς τ' οὐρανοὺς τὸ διάζεται, 'ς τοοὶ κάμπους τ' ἀναλίσσει Κρήτ. Συνών. **ἀναλύω** A 5, **ἀναχύνω** 2.

ἀνελλέττα ἢ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — ΣΣκίπη Κάλβ. μέτρ. 32

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *anelletta* = μικρὸς δακτύλιος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἐνώτιον κυκλικοῦ σχήματος ἔνθ' ἄν. : Ποίημ.

Οἱ **ἀνελλέττες** ποῦ κρέμονται | ἀπ' τ' ἀφτιά σου συνώδευσαν τὸ σκοπὸ μὲ κινήματα

ΣΣκίπης ἔνθ' ἄν.

ἀνελλετιβόλι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. **ἀνελλέττα** καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -βόλι.

Πλήθος κρικοειδῶν ἐνωτίων : Μουρέ, εἶδ' **ἀνελλετιβόλι** 'ν' ποῦ 'ναι μὲς τὸ χωριό, ὅλες οἱ 'νναῖκες φοροῦνε **ἀνελλέττες**.

Συνών. **ἀνελλετιοθέμι**.

ἀνελλετιοθέμι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. **ἀνελλέττα** καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -θέμι.

Ἀνελλετιοβόλι, ὁ ἰδ.

ἀνελλετιώνω Νάξ. (Ἀπύρανθ.) **ἑνελλετιώνω** Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. **ἀνελλέττα**.

Κοσμῶ μὲ ἀνελλέττες, ἀναρτῶ ἐνώτια εἰς τὰ ὦτά τινος, ἐπὶ χορασιῶν καὶ γυναικῶν : Νωρὶς νωρὶς τὸ **ἑνελλετιώσανε** κ' εὐτὸ (ἐνν. τὸ κορίτσι). **Ἀνελλετιωμένη** 'ν' κ' εὐτή. Καὶ τοῦτο **ἀνελλετιωμένο** τό 'χουνε !

ἀνέλλιπα ἐπίρρ. ΧΧρηστοβασ. Χρόνια σκλαβ. 182 **ἀνέλλ'πα** Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **ἀνέλλιπος**.

Ἄνευ διαλείψεως, ἀδιαλείπτως, τακτικᾷ ἔνθ' ἄν. : Κάθε μέρα θὰ 'ρχεται **ἀνέλλιπα** ὁ ἄγγελος Κυρίου ΧΧρηστοβασ. ἔνθ' ἄν.

